

6) JAK JE TO SE ZÁKONEM

1) OHRADA

Každý křesťan, ať dřív, nebo později se ve svém životě víry setká se Zákonem, čili Desaterem Božích přikázání, bez ohledu na to, jakým způsobem, nebo za jakých okolností uvěřil. Musím se přiznat, že to se zákonem u mne bylo podobně, jako se smlouvou. Desatero mi nepřipadalo tak živé, jako Bůh, se kterým jsem se setkal na evangelizaci. Naštěstí dost brzy jsem se dozvěděl, jak z kázání, tak z Bible, že to tak skutečně je, zákon nemůže dát život.

Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné...

(Římanům 8,3)

Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: „Spravedlivý bude živ z víry.“

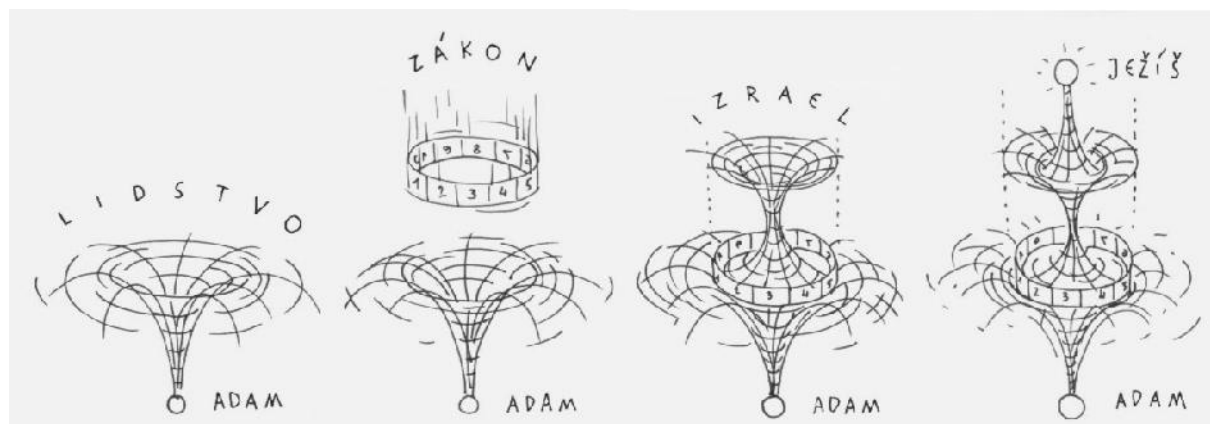
Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku, nemluví se o potomcích, ale o potomku: je jím Kristus.

Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek.

Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona.

(Galatským 3,11-16-19-21)

Zákon (Desatero) byl dán dodatečně kvůli hříchu do doby, než přijde zaslíbený spasitel. Je-li hřích Bohem nestvořená existující skutečnost (viz. O ztrátě středu), pak je „Desatero“ něco, co je sice dáno Bohem, ale co není kódem života, jeho podstata totiž vychází z hříchu. Pokud zůstanu u svého základního schematu „rozptylovat a shromažďovat“, má zákon stejnou funkci, jako láska – shromažďovat, ale ne dokonale. Zákon může jen zabránit přílišnému rozptylu. Zákon má podobu jakési mrtvé mechanické ohrady, která brání rozptylu, čili přílišnému šíření nepravosti a následnému sebezničení lidstva.

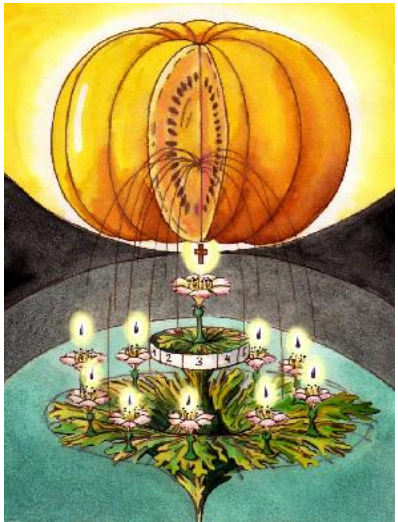
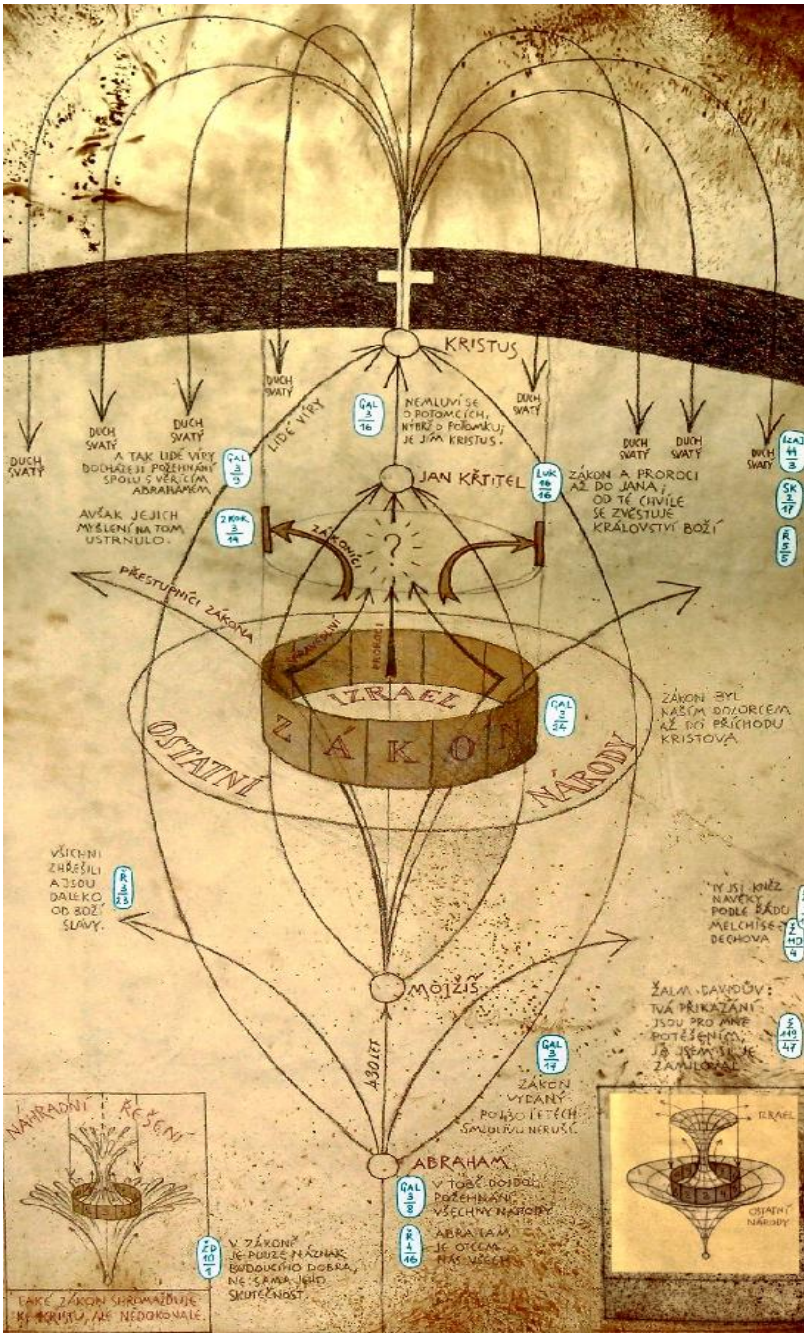

Zákon si lze tedy představit jako kruhovou zeď obklopující izraelský národ, která měla napomoci k jeho sjednocení a soudržnosti. Je to jakýsi neživý, mechanický prstenec, který sice klade překážku hříchu, ale není sto dát život, není sto nahradit Ducha Svatého, který jediný může vypůsobit vnitřní proměnu. Zákon v židovském národě měl také funkci shromažďovat, ale ne k sobě, pouze dočasně k přípravě a očekávání spasitele. Židé se ale začli klanět zákonu, jako tomu nejdůležitějšímu v Písmu a ustrnuli na tom.

Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. (2. Kor. 3,14)

Ježíš řekl židům:

„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ (Jan 5,39-40)

Pokud mi Boží zákon připomíná něco přirozeného ze stvoření, pak je to buněčná membrána (obal). **Zákon kopíruje ohradu ztraceného ráje**, neboť i ráj měl strukturu živé buňky. Jako má buňka jádro a obal, včetně celého buněčného hospodářství mezi tím, měl i ráj strom života ve svém středu a ohradu kolem dokola jako obal, kterým byla zahrada chráněna před okolím. Člověk hříchem ztratil obojí, jak zdroj věčného života, tak i jakoukoli zábranu před rozptýlením do temnot. Podobnou funkci v našem těle může mít (?) bolest, která nám také brání, abychom fyzicky lezli na nehostinná místa, třeba do ohně. Protože hřích nebolí, je dáno „Desatero“, které vymezuje hranice spasení. Člověk však není sto zákon bezezbytku naplnit. Ježíš Kristus je jediný, kdo před zákonem obstál.

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.

(Galatským 4,4)

Naše vykoupení a přijetí za syny je dar z milosti, který přijímáme vírou. Ježíš Kristus přišel, aby bezezbytku naplnil zákon a teď nám nabízí svého Ducha. Když jej přijmeme, máme slněno spolu s ním, no není to SKANDÁL? Je to však přesně podle Božího „Plánu záchrany“.

Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří. (Římanům 10,4)

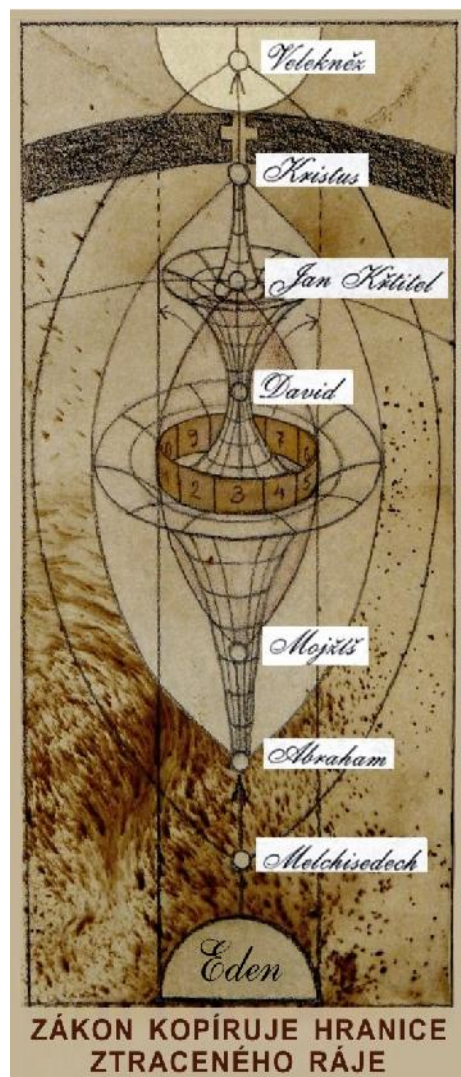
Znamená to snad, že zákon přestal být svatý a přestal platit? Mám za to, že je třeba si uvědomit dvojí platnost zákona: „**de facto**“ a „**de jure**“. Ve skutečnosti (de facto) zákon platí vždy a všude, i když pouze mrtvou formou příkazů a zákazů zobrazuje bezhříšnost. Když říkáme, že v Kristu nejsme pod zákonem, ale pod milostí, znamená to, že již (de jure) nepodléháme jeho soudu. Pokud jsme přijali Krista, byl Ježíš už odsouzen místo nás a Bůh to tak přijal.

V kázání na hoře Ježíš nikoho nenechal na pochybách, že by snad jeho příchodem měl zákon přestat platit, ba dokonce ještě přitvrdil, aby bylo zřejmé, že nejde jen o skutky, ale především o postoj srdce.

„Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane.“ (Matouš 5,18)

Ježíš mluvil k těm, kteří znali zákon, byli v něm vychováváni, ale také i k farizeům a zákoníkům, kteří si na zákoně zakládali a chlubili se jím. Zákoníci byli učitelé zákona a farizeové jeho horliví posluchači a naplňovatelé. Ježíš neodsuzoval zákon, ale **zákonictví**, povrchní dodržování všelijakých příkazů a zákazů, avšak se zlým, zvráceným a pyšným srdcem. Bylo by špatné, se na **kázání na hoře** zaseknout a nejit dál v Písmu ke vnitřní proměně z Ducha Svatého, v němž je naplnění toho, co Ježíš kázal. Bylo by to stejné, jako přikázat housence: „**Létej!**“ Kdyby nevěděla nic o vnitřní proměně v kukle a o tom, co s ní Bůh je mocen udělat, přešla by jí všechna chuť na zelí a celý následující život by se pro ni stal utrpením, pokud by chtěla z vlastních sil příkaz splnit. Proto Ježíš přitvrdil v **kázání na hoře**, aby v nás zabil všechny osobní ambice to zvládnout z vlastních sil. Ježíš kázal:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán

soudu, kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu.“ (Matouš 5,21-22)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš. Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ (Matouš 5,27-28)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko a zub za zub. Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali, jako on s vámi, ale kdo tě uhodí do pravé tváře nastav mu i druhou a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.“ (Matouš 5,38-42)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítel svého. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Matouš 5,43-44)

Pokud zjišťuji, že v lidském světě zatím selhala každá snaha o nápravu věcí, tak tohle je právě to, co musí obstát. To musí být opravdu něco, co přichází z nebe. K lásce k nepřátelům totiž potřebuji jiný úhel pohledu, potřebuji se dostat mimo sebe, potřebuji sebe i svého nepřítel vidět ze zhora, z místa dokonalé krásy, čistoty, svobody a spravedlnosti, pak i sám sebe uvidím jako svého nepřítel a svou nenávist jako disharmonickou a nežádoucí. Ježíš se nad námi slitovává a umožňuje nám tento úhel pohledu. Jen tak je možné se také slitovat i nad svým nepřitelem a milovat ho.

Víra v Ježíše Krista už nevyžaduje žádné dogmatické nařízení, jehož slepé dodržování, by nám mělo něco zaručit.

Všechno je dovoleno, ale ne všechno prospívá. (1. Korintským 10,23)

Tím je vyjádřeno, že v křesťanství už není žádné přikázání, které by věroučně, nebo vyznavačsky vyjadřovalo jeho podstatu, jako např.:

- nikdy nevezmu do úst maso z vepře, (krávy, nebo jiného zvířete).
- nikdy nebudu jíst společně s nevěřícími
- nikdy nebudu jíst tmavou tlačenu, nebo prejt (krev)
- nikdy nevstoupím do budhistického (nebo jiného cizího) chrámu
- nikdy se nenapiji alkoholu
- nikdy nepřijmu transfuzi krve
- nikdy si nenakreslím žádnou figurku

To všechno je buď zákonictví, modlářství, nebo prostě pověra. Neznamená to však, že by hřích přestal být hříchem a proto zůstat v něm, zkrátka neprospívá. Kouření je hříchem ne jen proto, že škodí zdraví, ale především proto, že každá závislost strhává duši do těla a tím brání jejímu duchovnímu růstu a následné proměně do Kristova charakteru. Přesto součástí křesťanského vyznání není nic takového jako: nikdy si nepopotáhnou ze žádné fajfky, jinak propadnu zatracení.

Když farizeové uslyšeli, že (Ježíš) umlčel saduceje, sešli se spolu a jeden z nich, zákoník, ho chtěl zkoušet a zeptal se: „Učiteli, které přikázání je v Zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.“ (Matouš 22,34 – 40)

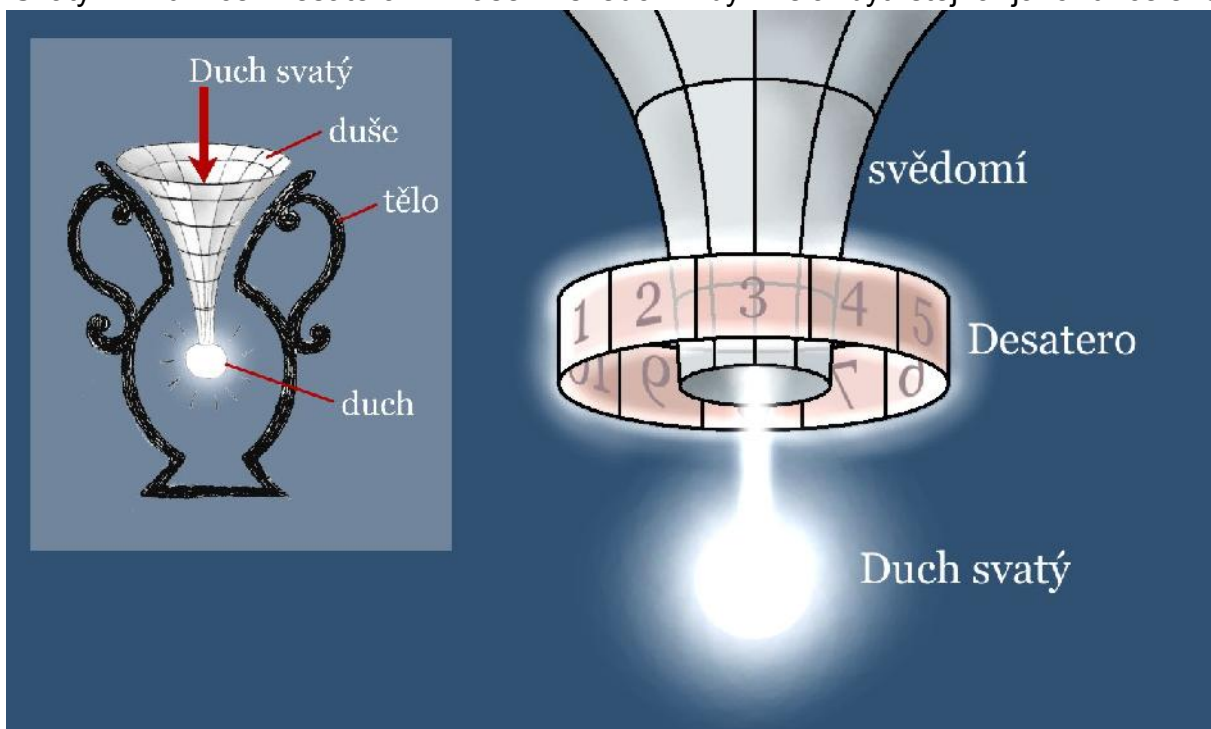
Ježíš shrnul celé „Desatero“ do dvou přikázání, která ani součástí „Desatera“ nejsou a také se netýkají přímo konkrétních skutků, ale spíše postoje srdce a tedy hlavně lásky. Ta dvě přikázání jsou podobná a přesto se v něčem liší. Naše láska má směřovat oběma směry, do nebe k Bohu, ale i ven do světa k lidem kolem nás. Spolu s Kristem můžeme totiž vcházet i vycházet. V Písmu Jan říká, že jedno bez druhého vlastně nemůže být. Není možné milovat jenom Boha a přitom být lhostejný ke ztraceným ve světě.

Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě.

(1. Janova 2,9)

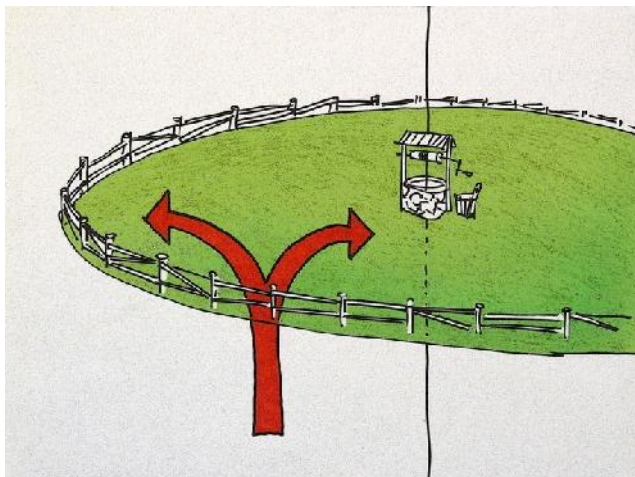
Proti zákonu stojí milost, která ho překonává. Musím se ale přiznat, že jsem na začátku dlouho nevěděl, co to znamená prakticky. Tak máme „Desatero“ dodržovat, nebo ne? Jak se může začít naplňovat bez dodržování?

Pro Židy měl být Zákon dozorcem a vychovatelem až do příchodu Krista a s námi je to podobné. Desatero je vhodným vodítkem při vypořádání se s **minulostí** a pro očištění **svědomí**. Bez něho bych asi nevracel ukradené věci v práci, neomlouval bych se za všelijaké špatné řeči, neměl bych takovou potřebu dát do pořádku vztah s rodiči apod. Desatero je dobrým pomocníkem při pokání, tedy ve chvíli, kdy jsme už zakusili nějakým způsobem, že Pán je dobrý, chceme jít za ním a dát svůj život do pořádku, ale ještě nemáme (ani nemůžeme mít) dostatečnou zkušenost s Duchem Svatým. Funkce Desatera v našem svědomí by měla být stejná jako u celého

izraelského národa, koncentrovat ke Kristu. Desatero tvoří jakýsi prstýnek, nebo stabilizační kroužek usměřující naše svědomí ke správnému kontaktu s Duchem Svatým v našem nitru. Ten prstenec by se našeho svědomí vůbec neměl dotýkat, protože Desatero bolí, měl by pouze svým svatým magnetismem stabilizovat spojení. Vůbec o něm nemusíme vědět, až do chvíle, kdy začnem odpadat od milosti, stabilita se poruší, svědomí začne narážet do Desatera a my máme výčitky. Když prodavačku upozorním, že se ošidila o 60 korun, mám raději pokoj v nitru, než pocit, že jsem díky její chybě vydělal. Práce s koupeným lepidlem mě těší víc, přesto, že ho máme v práci plný barel. Motivem by ovšem vždy měla být samozřejmost a ne záslužnictví, nebo vykupování jiných hříchů.

Pokud bych život v Kristu přirovnal k ovčinci (pastvina s ohradou a studnou uprostřed), ocitli jsme se uvnitř ohrady uprostřed zelené pastviny. Ohrada je zákon (Desatero), studna je Ježíš (Milost). Kdo přijal Ježíše, je přenesen do hájemství Kristova a ani neví jak,

ocitl se někde mezi ohradou a studnou. Začne v sobě cítit dvě tendence, tělo ho táhne zpět do „Egypta“ (biblická paralela starého života – viz. Exodus), Duch Svatý jej však vede blíže ke zdroji života, ke Kristu.

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete.

(Galatským 5,17)

Buď se blížíme ke Kristu, tím, že se necháme stále více proměňovat do jeho podoby a rosteme ve víře, nebo nás to táhne zpět do „Egypta“ ke starým způsobům a návykům a pak začneme narážet na ohradu zákona. To se projeví v naší mysli jako „Musismus – Nesmismus“, což znamená, že se až příliš začneme točit kolem otázek, co ještě smím a co už nesmím, co můžu a co musím. Je to varovný signál, že ztrácím milost a dostávám se pod zákon. Může to být i tím, že mám v životě ještě oblast, kterou jsem Pánu nevydal, chci si o ní rozhodovat sám, ale pak chci vědět, co musím a co nesmím. Druhá šipka směřující ke studni je úplným opakem „Musismu Nesmismu“. Je to radostná a dobrodružná cesta s Ježíšem, který nám sám připraví, co máme dělat. Ježíš nás miluje a určitě se postará, abychom se po zbytek života nenudili. Současná mládež hledá vzrušení, nebo naplnění v různých adrenalinových sportech, když takový člověk vymění svou „modlu“ za život s Kristem, určitě o své zážitky nepřijde, vždyť i zde jde do tuhého a vše je na ostro, navíc nejde jen o život, ale o spasení, tedy o život věčný. Zdrojem toho všeho je především Duch Svatý a Písmo, ale i společenství s ostatními křesťany, kázání, také služba a potřeby sboru, třeba i prorocství do naší konkrétní situace od zkušenějších bratří a pod.

Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.

(Filipským 2,13)